

ပြာနဲးတင့်

လွမ်းမောဖွယ်ကမ္ဘာ

သို့မဟုတ်

သံလွင်၊ ဒုဠဝတီ၊ ရွှေလီရပ်ပုံလွှာ

ခရီးအစ

"... နှင်းယွန်းခါဟေမန်၊ လေပြန်သွင်းလို့ ညင်းညံ့၊ တိမ်ယံကွန့် ဆိုင်း၊ အို... မျှော်လေ တိုင်း မှိုင်းဝေ..."

မြူပြာပြာ နှင်းဖြူဖြူနှင့် တောင်ခိုးလဲ့လဲ့တို့ ဝေဆိုင်းနေသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ။ အလှိုင်းလှိုင်း ထနေသည့် တိမ်တိုက်ဖြူဖြူများ ပေါ်တွင် နေရောင်ဝင်းသည့်တိုင် တိမ်ပဝါကြားမှ လှစ်ခနဲမြင်မြင်လိုက်ရသည့် ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများ ပေါ်တွင် မူ နေခြည် မလင်း၊ ဝင်းပခြင်းမရှိ။ အချို့နေရာများ တွင် နေခြည်သည် ပြောက်တိပြောက်ကျား လင်းနေသော် လည်း နေရာများ စွာတွင် မြူတွေဆိုင်းလျက်၊ နှင်းတွေဆိုင်းလျက်၊ တောင်ခိုးတွေဝိုင်းလျက်။ အို... မျှော်လေတိုင်းမှိုင်းဝေ...။

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ "လိုက်ခဲ့တောမြနန္ဒာ" ဝတ္ထုကို ရေးစဉ်က ဇာတ်လမ်းစစ်ချင်း လေယာဉ်ပေါ်မှ မြင်ရသော ရှမ်းပြည်နယ်ရှုခင်းကို ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ။ ထိုစဉ်က ရှမ်းပြည်နယ်ကို ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသေး။ အဖျားအနားလောက်ကိုသာ ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်းများ ၊ မြေပုံများ ၊ သမိုင်းစာတမ်းများ ၊ ဇာတ်

ပုံများ ၊ ပန်းချီကားများကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသေးသော ရှမ်းပြည်နယ်ကို စိတ်ကူးဖြင့်မှန်းဆကြည့်ရသည် ။ ဝေဒနာဖြင့် ခံစား၍ ရေးခြယ်ပြလိုက်သည့် အခါတွင် ကျွန်တော်ရေးလိုက်သော ရှမ်းပြည်နယ်၏ ရှုခင်းသည် လွမ်းမောဖွယ် ကောင်းနေလေသည် ။ ဝေဖန်ရေးဆရာ တစ်ယောက်ကမူ ရှမ်းပြည်နယ်ကို မရောက်ဖူး သေးဘဲနှင့်ရေးသည် ဟု ကဲ့ရဲ့ သံလား၊ ချီးမွမ်းသံလား ဝေခွဲမရနိုင်သော လေသံမျိုးနှင့် ဆိုခဲ့ဖူးသည် ။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်၏ အလုပ်သည် အချက် အလက်နှင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို ပေါင်းစပ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ အချက်အလက်ကို ယူသည့်အခါ တွင် ကိုယ်တွေ့မှ ယူရသည် လည်း ရှိသည် ။ ကိုယ်တွေ့ယူ၍ မရနိုင်သည့်အခါတွင် စာတွေ့မှ ယူရသည် လည်း ရှိသည် ။ ဘယ်နေရာကယူယူ အကြောင်းမဟုတ်။ အရေးကြီးသည် မှာ သူတင်ပြသည့်အချက် အလက်သည် မှန်မမှန်ဆိုသည့် အချက်သာဖြစ်သည် ။

"လိုက်ခဲ့တော့ မြနန္ဒာ"ကိုရေးသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် အချက်အလက်များကို စာတွေ့ မှ ယူသည် ။ တစ်စွန်းတစ်စကို ကိုယ်တွေ့မှ ယူသည် ။ ထို့နောက် ထိုအချက်အလက်များ ပေါ်တွင် စိတ်ကူးကိုပေါင်း ထည့်သည် ။ သို့ဖြင့် "လိုက်ခဲ့တော့ မြနန္ဒာ"သည် အတော်အတန်ပြည့်စုံသော ထိုခေတ် ရှမ်းပြည်နယ်၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်လာသည် ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည် ။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရှမ်းပြည်သို့ ခဏရောက်သည် ။ ရောက်တိုင်း လေယာဉ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်မိသည် ။ မြူငွေပြာပြာ ၊ တောင်ရိပ်စိမ်းစိမ်း၊ မြေနီရဲရဲ၊ တောင်တန်းညိုညို၊ နေကြာပွင့်ဝါဝါတို့

ကို မြင်ရတတ်သည်။ "လိုက်ခဲ့တော် မြနန္ဒာ"တွင် ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည့် ရှုခင်းသည် တကယ့်ရှုခင်းနှင့် ဘာမျှမကွာလှ။

သည် တစ်ခေါက်တွင် လည်း လေယာဉ်ပြတင်းမှ နေ၍ ရှမ်းပြည်နယ်ရှုခင်းကို ကျွန်တော်ကြည့် မိပြန်သည်။ ကြည့်ရင်း ပြင်စည်မင်းသား၏ နှင်းယွန်းခါဟေမန် ယိုးဒယားကိုပြေး၍ အမှတ်ရသည်။ သူက "အို... မျှော်လေတိုင်း မှ ဝိုင်းဝေ..."တဲ့။

မျှော်လေတိုင်းတွင် မှိုင်းနေသည် ဆိုသည် မှာ မှန်ပါသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ရှုခင်းသည် နှင်းတွေ၊ မြူတွေ၊ တောင်ခိုးတွေဖြင့် မှိုင်းနေပါသည်။ သို့ရာတွင် နှင်းတို့ မယွန်းကြသေး။ နှင်းယွန်းဟေမန်ဟု မပြောနိုင်သေး။ သို့တိုင် ပြင်စည်မင်းသား၏ အလင်္ကာသည် ကျွန်တော့် နှလုံးသားတွင် စွဲနေပြီ။ မြူ နှင်းတွေဝေနေသည့် ဆောင်းကိုမြင်လိုက်သည် နှင့် "နှင်းယွန်းဟေမန်"ဆိုသည့် စကားလုံးသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အလိုလို ပေါ်လာတတ်သည်။

ရှမ်းပြည်နယ် သို့ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့် အချိန်မှာ ဒီဇင်ဘာလတတိယပိုင်း။ ရှမ်းပြည် နယ်တွင် မြူနှင်းတွေဝေ၍ ကောင်းတုန်း။ အအေးဓာတ်က မင်းမှု၍ ကောင်းတုန်း။ ရာသီဥတု အပြင်းထန်ဆုံး ကာလဖြစ်သည်။ ယခင်ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ဖူးသည် က ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း။ ယခု ကျွန်တော်သွားရမည့်ခရီးက ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း။ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသေးသည့် အရပ်။

လားရှိုးမြို့ စာပေမြတ်နိုးသူများ ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာဝန်ကြီး(ဦး) ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်နေသည် မှာ ကြာလှပြီ စာဆိုတော်ဟောပြောပွဲများ သို့ လာရန်လည်း ဖိတ်ဖူးသည်။ အလည် အပတ်လာရန်လည်း ဖိတ်ဖူးသည်။ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်သည် သူတို့ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်

ကံပိုင်းသို့ စာရေး ဆရာတွေ လာစေချင်ပုံရသည်။ မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည် နယ် အကြောင်းကို စာရေးဆရာတွေ လေ့လာ စေချင်ပုံရသည်။ သို့ရာ တွင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော် မသွားဖြစ်ခဲ့။ သည် နှစ်တွင် မူ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်သည် ဇူလိုင်လကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ကို ဖိတ် ထားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သွားဖြစ်အောင် သွားမည်ဟု စိတ်ကူးရှိ သည်။

"ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်" ဟူသော အမည်ကို ကြားရစဉ်က ကလောင်နာမည် တစ်ခုဟု ရုတ်တရက် ထင်လိုက်မိသည်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကလောင်နာမည်သက်သက် မဟုတ်။ ကျောင်းမှာ တုန်းက ကျွန်တော် ကြားဖူးသည့် အမည်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ရေးရေးမှတ်မိသည်။ ကမ္ဘောဇ ခင်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် စစ်ပြီးစ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ မရှေးမနှောင်း ရောက်လာကြသူများ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လူချင်းမတွေ့ဖူးကြ။ သူက လမ်းမတော် ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ။ ကျွန်တော်က ယုဒသန်ကောလိပ်ဘက် ဥတ္တရ(ရွှေဘို) ဆောင်မှာ။ သည် တုန်းက သူသည် ဆရာဝန်လည်း မဖြစ်သေး။ စာတွေကိုလည်း မရေးသေး။ သည် ကတည်းက သူ့အမည် က ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်။

ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်လာသည့် အခါတွင် လည်း သူသည် ကမ္ဘောဇကိုမဖြုတ်။ စာတွေဘာတွေ ရေး၍ ကလောင်နာမည်ကို ယူသည့်အခါတွင် လည်း ကမ္ဘောဇကို မဖယ်။ သူ့အမည်ကို ပြောလျှင် ဆရာဝန် ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်၊ ဒေါက်တာ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင် ဟု ပြောတတ်သည်။ ကမ္ဘောဇဦးခင်လှိုင် ဟု ဆိုလျှင် သူကြိုက်ပုံမရ။ သို့ဖြင့် ကမ္ဘောဇ ခင်လှိုင်ဟူသော အမည်သည် အမည်ရင်း ဖြစ်လာခဲ့ဟန်တူသည်။ ကလောင် အမည်လည်း မဟုတ်၊ စာရေးဆရာအမည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဇာတိကို နာမည်ရင်းထဲတွင် ထည့်၍ မှ ည့်သူ ဆို၍ မြန်မာနိုင်ငံတွဲ

င် ကျွန်တော် သိသလောက် နှစ်ယောက် ပေါ်ဖူးသေးသည် ။ တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်ခေတ်က နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော ဦးသာယာဝတီမောင်မောင်။ နောက်တစ်ဦးက ကမ္ဘောဇ ခင်လှိုင်။

လားရှိုးမှ အပြန် ကျောက်မဲသို့ ခဏဝင်စဉ် အသက် ၇၀ ကျော်အရွယ် သူမိခင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဝင်နှုတ်ဆက်ကြသည် ။ ‘အမေသားက ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်လို့ မှ ညွှတ်တာလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည် ။

‘သိပါဘူးကွယ်၊ အမေ မှ ညွှတ်တုန်းကတော့ ကမ္ဘောဇ မပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းရောက်တော့ သူ့ဘာသာသူ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်လို့ ပြောင်းတာပါပဲ။ တစ်ချက်က သူဟာ ကမ္ဘောဇတိုင်းသားတဲ့ ။ ကျောက်မဲသားစစ်စစ်ကွဲ့။ နောက်တစ်ချက်က သူ့အဖေက ကမ္ဘောဇအလုပ်ရုံဆိုပြီးဖွင့်ထားတယ်၊ ခုတော့ သားငယ် မောင်ကျော်စိန်က ဦးစီးလုပ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ဆိုတဲ့ အမည်ကို ယူတယ်ထင်ပါရဲ့ ။ ခုတော့ ကမ္ဘောဇဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ခင်လှိုင်ဆိုတဲ့ အမည်က ခွဲမရတော့ဘူး။ အမည်ရင်းဖြစ်သွားပြီ’

ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်၏ အမေက ကျွန်တော့်ကိုပြောပြသည် ။

ဟုတ်သည် ။ ကမ္ဘောဇနှင့် ခင်လှိုင်သည် ခွဲမရတော့။ အမည်နာမအရာတွင် သာ ခွဲမရသည် မဟုတ်။ တကယ့်ဘဝတွင် လည်း ကမ္ဘောဇနှင့် ခင်လှိုင်သည် ခွဲမရတော့။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမှ တိုင်းရင်းသားများ ၏ ဘက်ပေါင်းစုံ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးတွင် သူသည် မဏ္ဍိုင်ကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီ။

ဤကောက်ချက်ကို ကျွန်တော် အရမ်းဆွဲခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင် တွင် ပြုပြင်စင်အောင် ခရီးသွားခဲ့ကာ လူတန်းစား

ပေါင်းစုံ၊ အလွှာပေါင်းစုံတို့ ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကြားနာပြီးနောက်မှ ဤ
စကားကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

(၂)

ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းသို့ သွားမည် ဆိုသည့်အခါတွင် လိုအပ်သည့် ဆေးဝါး၊ အနွေးထည် စသည် တို့ ကို စုဆောင်းရ၏။ ကျွန်တော်တို့ သွားသည့် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတွင် ရာသီဥတု အပြင်းထန်ဆုံးအချိန် ဖြစ်သည် ။ သွားရမည့်ခရီးကလည်း ခရီးရှည်ကြီး ဖြစ်သည် ။ ကမ္ဘောဇ ခင်လှိုင်သည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ သွားသင့်သွားနိုင်သော နေရာမှန် သမျှကို ပို့ပေးရန် အစီစဉ်တွေဆွဲပြီး ကျွန်တော်တို့ ထံ ပို့ လိုက်လေသည် ။ ထိုမျှမက ကျွန်တော့်ကိုမူ တတ်နိုင်လျှင် တစ်လတန်သည် ၊ နှစ်လတန်သည် နေရစ်ခဲ့ရန် အကြောင်းကြားလိုက် သေးသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ကိုယ်စား စီစဉ်ပေးသူ ရန်ကုန်တွင် ရှိသည့် ကိုလှမြိုင် (လုပ်သားနေ့စဉ် အယ်ဒီတာချုပ်)နှင့် အစီအစဉ်တွေ ညှိနှိုင်းကြရသည် ။ သူတို့ လိုချင်သည့်ရက်ကို ကျွန်တော်တို့ မပေးနိုင်။ ထိုရက်များ တွင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ မရှိ စာဆိုတော်ခရီးတွေ ထွက်နေကြရသည် ။ ထို့ကြောင့် လားရှိုးနှင့်ကျွန်တော်တို့ အပြန်ပြန်ရက်တွေ လှမ်းညှိရသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် လားရှိုးက ကျွန်တော်တို့ လာနိုင်

င်မည့်ရက်ကို နောက်ဆုတ်၍ ရွှေ့ပေးသည် ။ သို့ရာတွင် အနားကပ်
တော့ ကျွန်တော်တို့ ပေးသည့်ရက်တွင် လားရှိုးသို့ လေယာဉ်ပျံရှိမည့် အ
စောဆုံးရက်တွင် ကြို၍ ထွက်လာရန် အကြောင်းပြန်သည် ။ ဤတွင်
ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တခြားအစီအစဉ်တွေနှင့် ညှိရပြန်သည် ။ လားရှိုး
မတိုင်ခင် လက်ခံထားပြီး ဖြစ်သော စာဆိုတော်ပွဲများကို စောစောကြို၍
ပြီးအောင်လုပ်ပေးရန် သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ်များ နှင့် လှမ်းညှိရသည် ။
လားရှိုးမှ အပြန် နောက်ကျမည် ဖြစ်သဖြင့် အချို့ပွဲများကို နောက်ဆုတ်
ပေးရန်လည်း ဆိုင်ရာမြို့နယ်များ သို့ လှမ်းညှိရပြန်သည် ။ သို့ကလို
အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်းပြီးမှ လားရှိုးနှင့်ကျွန်တော်တို့ ရက်သက်မှတ်ကြသ
ည် ။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုသည် မှာ လားရှိုးနှင့်ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း စာဆို
တော်ခရီးသည် များ ဖြစ်ကြသည့် ကျွန်တော် အောင်သင်း၊ ချစ်ဦးညိုနှင့်
ကာတွန်းမြေဇာတို့ ဖြစ်ကြပါသည် ။

မူလက ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ ထွက်ရန်ဖြစ်သော်
လည်း ၊ ထိုနေ့တွင် လေယာဉ်မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သည် တစ်ရက်
စော၍ လားရှိုးသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

ရန်ကုန်လေဆိပ်မှ နံနက် ခုနစ်နာရီခွဲထွက်သည့် လေယာဉ်သည် မ
န္တလေးချမ်းမြသာစည် လေဆိပ်သို့ ၉ နာရီခွဲတွင် ရောက်လေသည် ။
ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်တွင် နေရောင်ဝင်းပလျက် ရှိသော်လည်း ရန်ကု
န်နှင့် မတူတော့။ နေရောင်စူးစူးထဲမှာ ပင် အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေသည် ။
လူတင်လူချ၊ လုပ်ပြီးနောက် လားရှိုးဘက်သို့ ဦးတည်ပျံသန်း လာလေသ
ည် ။ ရန်ကုန်မှ လားရှိုး ခရီးစဉ်တစ် လျှောက်လုံးတွင် ဘီအေစီသည်
ကော်ဖီခပ်ညှည့် တစ်ခွက်နှင့် သကြားလုံး သုံးလေးလုံးလောက် ကိုသာ

ပေးပါသည် ။ သူ့ခရီးစဉ်နှင့် ထိုက်တန်သည့် အစားအသောက်ကို ကျွေးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ တွေးယူပါ၏။ သို့ရာတွင် ကော်ဖီကို စက္ကူခွက်အဟောင်းများ နှင့် တိုက်ခြင်းမှာ ကား လူမြင်၍ မကောင်းလှပါ။ ကော်ဖီထည့်လာသည့် စက္ကူခွက်ဟောင်းများမှာ အရောင်အဆင်းပင် မပေါ်တော့၊ ဝါကြန့်ညစ်ထပ် နေကြလေပြီ။ စက္ကူခွက်အပေါ်က ပန်းပွင့် ပန်းခက် ပန်းနွယ်ကလေးများကလည်း ပီပီသသ မရှိကြတော့။ စွန်းထင်း ကုန်ကြပြီ။ ခွက်နှုတ်ခမ်း များကလည်း စုတ်သည့်နေရာက စုတ်နေကြပြီ။

လေယာဉ်မောင်မယ်များကား ယဉ်ကျေးကြပါ၏။ ခရီးသည် များအား လိုအပ်သည့် အကူ အညီများကို လာရောက်တောင်းနိုင်ကြောင်းဖြင့် ကြေညာသွားရာ၊ ထိုစကားမျိုးကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဘီအေစီလေယာဉ်ပေါ်တွင် ကြားရခြင်းဖြစ်သဖြင့် သာဓုခေါ်ရပါသည် ။ "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်" ဟူသော ဘုံသံဖြင့်ပြောသည့် မြန်မာ စကားသံလား မပျောက်သေးပါ။

မန္တလေး လေဆိပ်မှ ထွက်၍ မကြာမီ တောတောင်ကြီးများ ၊ စိမ့်ဂနိုင်းကြီးများကို လေယာဉ်ပေါ်မှ မြင်ရလေသည် ။ တကယ့် စိမ့်ကြီးဂနိုင်းကြီးများ ဖြစ်ပါ၏။ တချို့နေရာများ တွင် တောင်တန်းကြီးများကို တိမ်တိုက်ကြီးများက ပွေ့ဖက်ထားကြ၏။ တိမ်တိုက်ကြီးများ ဟု သာ ဆိုလိုက်ရသော် လည်း နှင်းလား၊ တိမ်လား၊ မြူလားဆိုသည် ကို ကောင်းကောင်း ခွဲခြား၍ မရနိုင်ပါ။ ထိုနှင်း၊ ထိုမြူ၊ ထိုတိမ်တို့ သည် တောင်တန်းများ ၊ တောမြိုင်များကို ဖုံးအုပ်ထားခြင်းလည်း မဟုတ်။ သရဖူသဖွယ် ဆောင်းထားခြင်းလည်း မဟုတ်။ တချို့တိမ်၊ တချို့မြူ၊ တချို့နှင်းတို့ က တောင်တန်းကြီးများ ၏ ခါးလည်ကို ရစ်ထားကြသည် ။ တချို့ကစိမ့်မြိုင်တို့ ၏ ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းဝှေ့၍ ဝင်နေကြသ

ည် ၊ တချို့က တောတောင်စုံမြိုင်တို့ ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းနေကြသည် ။
တချို့က မတ်စောက်သော တောင်နံရံ၏ ပါးပြင်တွင် ပွတ်သပ်နေကြသ
ည် ။ သည် မျှလှ၍ သည် မျှဆန်းကြယ်သော ရှုခင်းမျိုး၊ အလှမျိုးကို ဘ
ယ်ပန်းချီကျော်မျှ ဆွဲနိုင်မည်မထင်ပါ။

စိမ့်မြိုင်ကြီးတွေနှင့် နက်မှောင်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများကို လွ
န်သောအခါ သစ်ပင်ဝါး ပင်ဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ ပကတိ ခြောက်သွေ့သ
ယောင်းနေသော တောင်တန်းကြီးများကို မြင်ရပြန်သည် ။
တောင်တန်းကြီးများ သည် ဝပ်နေသော ဆင်အုပ်ကြီးတစ်အုပ်၏ ကျော
ကုန်းကြီးများ လို ခုံးခုံးကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မြင်ဖူး
သော တောင်တန်းကြီးများမှာ တောအုပ်တွေ၊ စိမ့်ဂနိုင်းကြီး တွေဖြင့် န
က်မှောင်သော တောင်တန်းကြီးများ ဖြစ်ရာ၊ တောင်ကတုံးတွေ
ဖြစ်နေကြသော တောင်ခုံး ခုံးကြီးများကို မြင်ရသောအခါတွင် အထူးအ
ဆန်း ဖြစ်နေကြသည် ။ ထိုတောင်ကတုံး တောင်တန်းကြီးများကို လွန်
သည့်အခါတွင် လေယာဉ်သည် ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့ချလိုက်သည် ။
တောင်တန်းတွေ၊ တောတွေကြားမှ မြေကွက်နီနီများကို မြင်လိုက်ရသ
ည် ။ တောတောင်တွေကို လွန်ပြီးလူ့ရပ်လူ့ရွာနှင့် နီးလာသည့် အထိမ်း
အမှတ်ဖြစ်လေသည် ။ တချို့နေရာများ တွင် အိမ်စုကလေးများကို တွေ့
လိုက်ရသည် ။ တချို့နေရာများ တွင် ချောင်းကလေးများကို မြင်လိုက်ရ
သည် ။ တချို့နေရာများ တွင် စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများကို မြင်လိုက်ရသည် ။

ခဏကြာလျှင် လေယာဉ်သည် လားရှိုးလေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆိုက်လေ
သည် ။

လားရှိုးကား နေရောင်နှင့် နှင်းမြူတွေ ကြားထဲတွင် ပုန်းနေဆဲဖြစ်
လေသည် ။ လေယာဉ် လှေကား ခြေရင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ကို တမျှော်

မျှော်နှင့် ကြိုနေသည့် ဆရာဝန်ကြီး ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်ကား နောက်ဆုံးမှ ဆင်းသဖြင့် ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်နှင့် တကွ ကြိုဆိုသူများ ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သည့် အမူအရာကို မြင်နေရ သည်။ ။

‘ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကို မတွေ့လို့ ဆရာဝန်ကြီး တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေတယ်’ဟု ရှေ့ဆုံးတွင် ရောက်နေသည့် ကာတွန်းမြေဇာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ကို လူကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးလျှင်လည်း အရေးမကြီးပါ။ ။ လာကြိုနေသူများ ထဲတွင် မည်သူသည် ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော်တို့ အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းနိုင်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ကို လေယာဉ်လှေကားရင်းမှ လာရောက်ကြိုနေသူများ ထဲတွင် ရှပ်အင်္ကျီလက် ရှည်အဖြူ၊ သမင်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီ၊ သမင်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်၊ သမင်ရောင် လည်စည်းအကျား တို့ ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည် နှင့် ဆရာဝန်ကြီး ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်မှန်း ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ကြပါသည်။ ။ သမင်ရောင်ဝတ်စုံထဲမှ ကြီးခိုင်ဖျတ်လတ်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပြုံးရွှင်သွက်လက်သော မျက်နှာအမူအရာတို့ သည် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ ဟန်အပြည့် ပေါက်နေသည်။ ။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာသည် လူနာခုတင်နား သွားရပ်လျှင် လူနာတွေ အားရှိမည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုအမူအရာမျိုးကို အင်္ဂလိပ်တို့ က "ခုတင်ဘေး အမူအရာ"ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ။

ဆရာဝန်ကြီး ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ကား "ခုတင်ဘေး အမူအရာ"ဟု အင်္ဂ

လိပ်တို့ ခေါ်ကြသော ထို အမှုအရာမျိုး ရှိသူဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို မြင်
လိုက်ရုံဖြင့် ဆရာဝန်မှန်း အလွယ်တကူ သိနိုင်သည့် အတွက် သူ့ကိုမြင်
လိုက်ရုံဖြင့် ဆရာဝန်မှန်း အလွယ်တကူ သိနိုင်သည့် ဥပဓိရုပ်မျိုးရှိသူ ဖြစ်
လေသည်။ ။ ရှမ်းအမျိုးသားဖြစ်သော်လည်း အသားက ခပ်ညိုညို ဖြစ်
သဖြင့် ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ရှမ်းအမျိုးသားဟု ပြောရန်ခက်ပါ
သည်။ ။

ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်က သူနှင့်အတူပါလာသည့် ကြိုဆိုသူများကို ကျွန်
တော်တို့ နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ တစ်ယောက်မှာ အငြိမ်းစားအရာရှိ ဦး
ဘပုဖြစ်၍၊ စာဆိုတော်နေ့ကျင်းပရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လေသည်။ ။
ဦးဘပုကား မြန်မာအမျိုးသားဖြစ်၍ အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် လာရှိုးတွင်
အခြေချနေသူဖြစ်သည်။ ။ နောက်တစ်ယောက်မှာ ဘော်တွင်းမှ ဒု-မိုင်းချူ
ပ် ဦးညီ ဖြစ်သည်။ ။ ဦးညီသည် နယူးဇီလန် တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ သတ္တု
တူးဖော်ရေး အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့တစ်ခုကို ယူ လာပြီးနောက် အလုပ်သို့ဝင်
ကတည်းက နမ္မတူဘော်တွင်းတွင် အမှုထမ်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် သူလ
ည်း နမ္မတူသား တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ။ နောက်တစ်ယောက်မှာ
ဆရာမကြီး ဒေါ်မေဖြိုး ဖြစ်လေသည်။ ။ ဒေါ်မေဖြိုးက ရုပ်ကိုကြည့်လိုက်
ရုံဖြင့် ရှမ်းအမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း သိလာနိုင်လေသည်။ ။ စကားပြော
တော့လည်း ရှမ်းသံဝဲနေသည်။ ။ ယခင်က
သာသနာပြုကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာမ လုပ်ခဲ့ပြီး နော
က်၊ ယခုအချိန်တွင် နမ္မတူဘော်တွင်း သတ္တုတူးဖော်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း
တွင် အမှုထမ်း လျက် ရှိ၏။

ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ ကို လာရောက်ကြိုဆိုသူများ နှ
င့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် တိုင်းဆေးရုံကြီးရှိ သူရုံးခန်းသို့ခေါ်သွားလေ
သည်။ ။

ကျယ်ပြန့်သည့် သူ့ရုံးခန်းကြီးထဲတွင် အနားယူနေကြစဉ် ကမ္ဘောဇခေ
င်လှိုင်သည် ရှမ်းပြည် နယ်မြောက်ပိုင်း မြေပုံကြီးတစ်ချပ်ကို ဖြန့်ကာ သူ
ဆွဲထားသည့် ခရီးစဉ်များကို ရှင်းပြသည်။ ။

‘ဆရာတို့ ကို ကျွန်တော်နဲ့အောင် ပို့ချင်တယ်။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်
ပိုင်းကရှိတဲ့ မြို့တိုင်းမှာ စာဆိုတော် အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွေ ကျင်းပချင်တ
ယ်။ ဆရာတို့ နေနိုင်ပါ့မလား၊’

ကမ္ဘောဇခေလှိုင်သည် အရွှန်းအပြက်စကားတွေ ပြောနေရာက
ကြားဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို မေးနေသည်။ ။

‘နေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်းပေါ့၊
မြောက်ပိုင်းမှာ ၁၂ ရက်တောင် ကြာမှာပဲ၊ ဆရာပို့ချင်တဲ့ ဆီ ပို့ပေါ့။ ဇန်
နဝါရီလဆန်း နှစ်ရက်နေ့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ’

အရွှန်းအပြက်တွေ ပြောနေသည့် ကမ္ဘောဇခေလှိုင်၏ မျက်နှာသည်
တည်သွား၏။

‘ဒီလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာတို့ ကို စုံ
အောင်ပို့ချင်တယ်၊ အနည်းဆုံး နှစ်ပတ်လောက်တော့ ပေးပါ’

ကျွန်တော်တို့ က မြောက်ပိုင်းတွင် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာအောင် မ
နေနိုင်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ တန်းလန်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ နိ
ဝင်ဘာလကုန် လောက်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ အိမ်ကိုမက
ပ်ခဲ့ကြ။ သွားလိုက်၊ ပြန်လိုက်ဖြင့် ခရီးနှင်နေကြသည် မှာ
တော်တော်ကြာလှပြီ။ စာရေး စရာတွေ တန်းလန်းနှင့် ထားပစ်ခဲ့ကြရ
သည်။ ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ခဏဘေးဖယ်နိုင် သည် ထား၊
ချိန်းထားသည့် စာဆိုတော် ဟောပြောပွဲတွေ ကျန်သေးသည်။ ။ မိုးညိုကို
ဇန်နဝါရီ ၅ ရက် နေ့တွင် ချိန်းထားခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုရက်မတိုင်မီ

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မည်။ ချိန်းထားသည့် ရက်ကို မဖျက်ချင်။

‘မိုးညိုဆိုတာ ရန်ကုန်နဲ့ အနီးလေးပါ ဆရာရယ်၊ ဘယ်အချိန်ကော က်လုပ်လုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ က ခရီးလမ်းပန်းကလည်း ခက်ခဲပါတယ်၊ ဆရာတို့ လည်း ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ခုလှမ်းဖျက်မယ်ဆိုရင် ရက်တွေအများကြီး ကျန်သေးတာမို့ သူတို့ မှာ လည်း ဘာမှ ကသီလင်တ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ နယ်စွန်နယ်ဖျားဒေသတွေကို ဦးစားပေးစေချင်ပါတယ်။ ဆရာတို့ သဘောတွေမယ်ဆိုရင် ရက်ရွှေတဲ့ သတင်းကို ကျွန်တော် မိုးညိုရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်။ ကျွန်တော့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဒီနေ့ ရန်ကုန်သွားမယ်၊ သူနဲ့ အတူ ကျွန်တော် စာရေးလိုက်မယ်၊ ဟိုရန်ကုန်ကတစ်ဆင့် မိုးညိုကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားပေးမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်သေးရင် လုပ် သားက ဦးလှမြိုင်ဆီကို တိုက်ရိုက် တယ်လီဖုန်း ဆက်မယ်၊ ဦးလှမြိုင်က မိုးညိုကို အကြောင်းကြား ပေးမယ်။ သေချာအောင် နှစ်နည်းစလုံးလုပ်မယ်၊ ဘယ့်နယ်လဲ’

‘ဆရာ့ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ က ဘယ်နေ့အထိ နေရမှာ လဲ’

‘ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့ မနက်ကို ရန်ကုန်အရောက် ပို့ပေးမယ် ဆရာ။ ဒီတော့ ဆရာတို့ နား ပြီး နောက်တစ်နေ့ မိုးညိုထွက်၊ မိုးညိုကို ၈ ရက် ၉ ရက် ချိန်းပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား’

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံး တွေသွားကြသည် ။ ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း နယ်စွန်နယ်ဖျားသည် ရောက်ခဲ့သည့် ဒေသဖြစ်သည် ။ တော်တော်နှင့် ရောက်ဖို့ မလွယ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်တွင် သွားနိုင်သမျှ စုံအောင် သွားလိုက်ချင်သည် ။ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ကလည်း ပို့ပေးချင်နေသည် ။

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဆရာပြောတဲ့ ရက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ နေမယ်၊ ဆရာတို့ ရက်ရွှေ့ တဲ့ သတင်းကိုသာ မိုးညိုကိုရောက်အောင် ပို့ ပေးပါ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှင့် လားရှိုးသည် နှစ်ဖက်သဘောတူညီချက် ရ သွားကြသည်။ ။

‘ပထမဆုံး အစီအစဉ်ကတော့ ဘော်တွင်းနဲ့ နမ္မတူကို ဒီနေ့သွားရမ ယ်၊ ဦးညီနဲ့ ဆရာမကြီး က ဆရာတို့ ကို လာခေါ်တာပဲ။ နမ္မတူနဲ့ ဘော် တွင်းပြီးရင် ကျောက်မဲ၊ သီပေါတို့ ဘက် ပြန်ဆင်းမယ်၊ ပြီးတော့ လားရှိုး မှာ လုပ်မယ်၊ ကဲ ... ကောင်မလေးတွေ၊ ဆရာတို့ ကို ထမင်းတွေ ကျွေး ရအောင်ဟေ့’

ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်သည် စကားမဆုံးမီ ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဖြစ်လေသည် ။ သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ကာ ကျွန်တော်တို့ ကို တစ်ထပ်တိုက် အဆောက် အအုံကလေး တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ။

"ဒါ လားရှိုးပြန်ရောက်ရင် ဆရာတို့ တည်းရမယ့် ဂေဟာပဲ။ ဟိုတုန်း ကတော့ ကျွန်တော့်အိမ်က လွတ်နေတော့ အဲဒီမှာ ပဲ ထားတယ်။ ဆရာ တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်အောင် စီစဉ်ထားတာပါ။ ကြိုက်သလို နေနိုင်ပါတယ်’

ဂေဟာ ထမင်းစားပွဲခန်းရှိ ထမင်းစား စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်တွင် ဖြူဖွေးနေသည့် စားပွဲခင်းကို ခင်းထားသည်။ ။ အလယ်တွင် ပန်းစိုက်အိုး နှင့်။ ပန်းကန် ခွက်ယောက်များ ၊ ဇွန်းခက်ရင်းများ ၊ လက် သုတ်ပဝါများက သူ့နေရာနှင့်သူ။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပြီး မကြာမီ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ဟင်းခွက်များကို ဗန်းတွင် ထည့်လျက် မိန်းကလေးသုံးယောက် ဝင် လာ

လေသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သူတို့ ကို သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ကြပါ။ ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ကြည့်၍ ကောင်းသော သူငယ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ တစ်ယောက်က မျက်ခုံးထူထူ၊ အသားလတ်လတ်၊ မေးသွယ်သွယ်။ နောက်တစ်ယောက်က အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်လှလှ။ နောက်တစ်ယောက်က လည်တိုင်ကြော့ကြော့၊ ခေါင်းလေးမော့လျက်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာကျပုံ မတူကြသော်လည်း သူတို့ သုံးယောက်စလုံးတွင် တူညီချက် တော်တော်များများ ရှိနေသည် ကို ကျွန်တော်တို့ သတိထားလိုက်မိကြသည်။ ။ သူတို့ အားလုံး ကိုယ်နေဟန် တင့်တယ်ပြေပြစ်ကြသည်။ ။ အရပ်အမောင်း သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့။ ။ သွားလာပြုမူဟန်ကလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့။ ဧည့်သည် တွေ ရှေ့မှာ မိုး ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် ဖြစ်ဟန်လည်း မရှိ။ ရဲတင်းပုံလည်း မဆောင်။ ပြီးချို့နေအောင် မျက်နှာကို တမင်လုပ်ထားပုံလည်း မရ။ တမင်လူနွေ လုပ်ထားဟန်လည်း မပေါ် တည်ကြည်သိမ်မွေ့သည့် နဂိုဟန်အပြည့် ရှိကြပါသည်။ ။

ပန်းကန်များ ထဲသို့ ထမင်းလိုက်ထည့်ပေးပုံ၊ စားပြီးသား ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းသွားပုံ တို့ ကလည်း ညင်ညင်သာသာပင်။ ထမင်းစားပွဲ၊ ဧည့်ခံပွဲများ တွင် ကြားရတတ်သည့် ဇွန်းချင်း ပန်းကန်ချင်းတိုက်သံမျိုး။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်တာမျိုးဆို၍ လုံ့လမကြားရ။ ။ အနီးတွင် သူတို့ တစ်တွေ ရပ်စောင့်နေသည့်တိုင် ဧည့်သည် များ စားသောက်ရာတွင် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရအောင် လူနွေကို သိမ်းဆည်းထားနိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ ဧည့်ခံပြုစုခြင်း အတတ်ပညာကို သင်ကြားထားကြလေသလော မပြောတတ်ပါ။

ထိုမျှမက ကျွန်တော်တို့ သည် သူတို့ သုံးယောက်၏ အဆင်အပြင် အ

မွမ်းအမံကိုလည်း သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိကြသည်။ ။ အထူးတလည် ပြင်ဆင်မွမ်းမံခြင်းမရှိဘဲ ကပိုကရိနှင့် လှသော သူတို့ ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံသည် ရန်ကုန်က မိန်းကလေးများ ဝတ်စားပုံနှင့် တစ်မူကွဲနေသည်။ ။ ရန်ကုန်က မိန်းကလေးတွေက တူးစတက်တို့ ၊ သရီးစတက်တို့ ဆိုသည့်တိုနဲ့နဲ့ဆံပင်ကလေးတွေ ထားနေချိန်မှာ သူတို့ ဆံပင်က ကျောပေါ်တွင် ဖားလျားဝဲနေကြသည်။ ။ ကျောပေါ်မှာ သာမကပါ၊ ပါးနှစ်ဖက်ကိုပါဖုံးနေပြီး ရှေ့ပိုင်းမျက်နှာ ကွက်ကွက်ကလေးသာ ပေါ်နေကြပါသည်။ ။ သူတို့ ဆံပင်အပြင်အဆင် ထုံးဖွဲ့မှုကို ခေတ်ဆန်သည် ဟု ခေါ်ရမလား၊ ရိုးသည် ဟု ခေါ်ရမလား၊ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းသည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူတို့ အပြင်အဆင်၊ သူတို့ မျက်နှာပေါက်ကိုကြည့်၍ မြန်မာ မဖြစ်နိုင်၊ ရှမ်း ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်ပါသည်။ ။

‘ကိုသိန်းဖေ တစ်ခေါက်ရောက်လာတုန်းက ဆရာရုံးခန်းမှ ကော်ဖီခွက်လာချသွားတဲ့ သူငယ်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးထားတာကို ကျွန်တော်ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးက စောမွန်လှတို့ ရွာက ဆိုလားဘာလားပဲ။ သူပြောတဲ့ သူငယ်မလေးက ဘယ်ဟာလဲ’

ကျွန်တော်က ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ကို မေးလိုက်သည်။ ။ သိန်းဖေမြင့်ရေးသည့် "အရှေ့မြောက် တိုင်းတစ်ခွင်" ခရီးသွားဆောင်းပါးကို အမှတ်ရ၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်က တဟားဟားရယ်ကာ ...

‘ဪ ဆရာ ဖတ်လိုက်မိသကိုး၊ ခုအဲဒီကောင်မလေးက မရှိတော့ဘူး ဆရာရဲ့ ၊ တောင်ကြီးကို ပြောင်းသွားပြီ၊ ကောင်မလေးက စောမွန်လှမွေးတယ်ဆိုတဲ့ ဆယ်လန့်ရွာက၊ အချိန်ရရင် ဆရာတို့ ကို လိုက်ပို့ပါဦးမယ်။ သူတို့ က ကျွန်တော့် စတပ်စ်ကောင်မလေးတွေ။ တစ်ယောက်

က တရုတ်၊ "လီကွေကျင်း"တဲ့ ။ ကောင်မလေး နှင့် မြန်မာနာမည်က ဘယ်သူ'

"ထက်ထက်အောင်"ပါ ဆရာကြီး

"အေး၊ ငါကတော့ လီကွေကျင်းပဲ သိတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က " နန်ဆိုင်း"တဲ့ ကချင်။ နောက်တစ်ယောက်က "ခင်ဆွေဦး"တဲ့ ရှမ်း'

လီကွေကျင်းမှာ ပန်ဆိုင်းဘက်မှ ဖြစ်လေသည် ။ သူတို့ ဘက်တွင် မငြိမ်မသက်ဖြစ်သဖြင့် လားရှိုးသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ဆယ်တန်းတွင် သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း ကျောင်းဆက်မနေတော့ဘဲ ဆေးရုံတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေသည် ဟု သိရသည် ။ နန်ဆိုင်းမှာ လည်း မြောက်ပိုင်းမှ လားရှိုးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည့် ကချင်အမျိုးသမီးလေး ဖြစ်သည် ။ ခင်ဆွေဦး တစ်ယောက်သာလျှင် လားရှိုးသူ ဖြစ်သည် ။

ထမင်း စားသောက်ပြီးနောက် နမ္မတူသို့ထွက်မည့် ကျွန်တော်တို့ ကားကိုစောင့်ရင်း နားနေ ရန်အတွက်ဟု ဆိုကာ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ ကို သူ့အိမ်သစ်ကလေးသို့ ခေါ်သွားလေသည် ။

ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်၏ အိမ်မှာ တစ်ထပ်တိုက်သစ်ကလေး ဖြစ်ပြီး ကုန်းလျှောကလေးပေါ်တွင် ဆောက်ထားလေသည် ။ တိုက်နောက်ဖေးဘက်ကို မြေညီဘက်တွင် ထားပြီး မျက်နှာစာကို ကုန်းလျှောထိပ်တွင် ဆောက်ထားသည့်အတွက် အိမ်ရှေ့လသာဆောင်ဘက်တွင် နှစ်ထပ်ဖြစ်နေသည် ။ ကုန်းလျှောတွင် မြက်ခင်းပြင်၊ ကုန်းခြေရင်းတွင် အင်္ဂတေခင်းထားသည့် စင်္ကြံလမ်း၊ စင်္ကြံဘေးတွင် ကျောက်ပွတ်လုံးခံသည့် လက်ရန်းတိုင်ကလေးတွေ ကာထားသည် ။ ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် သကြားပင်၊ သစ်တော်ပင်၊ ချယ်ရီပင်၊ ယူကလစ်ပင်တို့ စိုက်

ထားသည်။ ချယ်ရီပင်က ပန်းနုရောင်အ ပွင့်တွေ ဆင်လျက်။ စကြို

လသာဆောင်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကမူခြေရင်းတွင် မြို့ပြင်သို့ ထွက်သည့်လမ်းမကြီး တစ်သွယ်က လဲလျောင်းလျက်။ တစ်ဖက်ကုန်းတွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော သာသနာနှစ်ထောင့်ငါးရာ စေတီတော်ကို ဖူးမြင်ရသည်။ ။ အဝေးတွင် မူ လာရှိုးကြီးနှင့် မျှော်မဆုံးနိုင်သော တောင်တန်းကြီးများ။ ။

ကမ္ဘာဇောင်လှိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ ကို ကော်ဖီ၊ သစ်သီး စသည် တို့နှင့် ဧည့်ခံပြီးနောက် သူ့အိမ်ကို လိုက်ပြသည်။ ။ ခေတ်မီမီဆောက်ထားသည့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ။ အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ စာကြည့်ခန်း စသည် တို့ ကို စနစ်တကျ ဖွဲ့ထားသည်။ ။

‘ဟောဒါ ကျွန်တော့် စာကြည့်ခန်းလေ၊ နောင်မှာ စာရေးရင် ဒီအခန်းကိုပဲ သုံးရမှာ ပဲ။ စားပွဲ ကနေ ထိုင်ကြည့်လိုက်ရင် အရှေ့မြောက်ဘက်က တောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို လှမ်း မြင်နေရတယ်။ ဆရာဝန်က အနားယူလို့ စာလေးဘာလေး ရေးရင်တော့ ဒီအခန်းမှာ ပဲရေးမယ်ဆိုပြီး ရှုခင်းလှလှနေရာကို တမင်ရွေးဖွဲ့ထားတာ ဆရာ၊ ဆရာတို့ စာရေးချင်လည်း လာခဲ့၊ ဒီအခန်းကို ပေးထားမယ်၊ အချိန်မရွေး ကြိုက်သလောက် လာနေနိုင်တယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် မနေသေးဘူး၊ ဧည့်သည် လာရင် ဒီမှာ ပဲ ထားတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောင်းလာတာ တစ်နှစ် လောက် ပဲရှိသေးတယ်’

ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် အမှတ်တရ သိမ်းထားသည့် အလှအပ ပစ္စည်းတွေက ဗီရိုကြီးများ ပြည့်နေသည်။ ။

ကမ္ဘာဇောင်လှိုင်သည် သူ့ဇနီး ဒေါ်ခင်ရီနှင့်တကွ ကလေးများအား လုံးနှင့်ပါ ကျွန်တော်တို့ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေရာ တစ်ခဏချင်းပင် ရင်း

နှီးသွားကြလေသည်။ ။ ဆရာဝန်ကြီးကတော် ဒေါ်ခင်ရီမှာ ပအိုဝ် အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး စာဖတ်ဝါသနာပါသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စာများ ၊ ဝတ္ထုများ အကြောင်းကို တော်တော်ပြောနိုင်လေသည်။ ။ ဆရာ ကတော် ဒေါ်ခင်ရီသည် "မိဖုရားစော" ဝတ္ထုအကြောင်း ကျွန်တော်ကို မေးနေလေသည်။ ။

‘မြန်မာရာဇဝင် ဇာတ်လမ်းကို အင်္ဂလိပ်က အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ရေးတယ်လေ၊ အဲဒါကို ဆရာက မြန်မာပြန်တယ်လေ၊ ဆရာ့ဝတ္ထုက မြန်မာဝတ္ထု ဖတ်ရသလိုပဲနော်၊ ဟား ... ဟား’

ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို နောက်နေသည်။ ။

ရယ်စရာတွေကို ပြောနေသော်လည်း ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်သည် အလုပ် လုပ်မပျက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကို နောက်ပြောင်နေရင်းက ရန်ကုန်သို့ တယ်လီဖုန်း ခေါ်နေလေသည်။ ။ ခဏကြာလျှင် ...

‘ဆရာရေ၊ ဟောဒီမှာ လုပ်သား အယ်ဒီတာချုပ် ဦးလှမြိုင်ဆီက တယ်လီဖုန်းရပြီ၊ ဆရာ စကားပြောမယ်လို့ ပြောထားတယ်’

မိုးညိုဟောပြောပွဲကို ရွှေ့ဆိုင်းရန်အတွက် အလွယ်တကူ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ရနိုင်မည့် နေရာကို စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သတင်းစာတိုက်ကို အမှတ်ရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကိုလှမြိုင်သို့ဆက် ရန်၊ သူကမှ တစ်ဆင့် မိုးညိုသို့ ထပ်ဆက်ရန် စီစဉ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ခဏကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့ ကို နမ္မတူသို့ ခေါ်မည့် တိုယိုတာ ဂျစ်ကားနှစ်စီး ရောက်လာ သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သည် နမ္မတူသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် လက်မှ နာရီကို ငဲ့ကြည့်၏။ နံနက် ၈ နာရီခွဲတွင် ရ

နံကုန်မှ ထွက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ သည် နေ့လယ်နာရီပြန် နှစ်ချက်
ကျော်သည့်အခါ၌ လားရှိုး-နမ္မတူ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်နေကြလေ
သည်။ ။
